

Gregg Hurwitz

De accountant

A.W. Bruna Uitgevers

The Terror

De industriële schuifdeuren gleden open, er kwam een bitterkoude luchtstroom naar binnen, een wervelende vlaag sneeuw en een barrage van schorre kreten. ‘Hallo... goddomme... iemand moet me helpen! Hij is er heel erg aan toe. Hij is echt... O, jezus, word wakker, Grant. Alsjeblieft, kan iemand... Iemand moet me helpen!’

Uit de dichte sneeuwnevel verscheen Terzian, die zijn gewonde metgezel de wachtkamer binnensleepte. Grants hoofd was opzijgezakt, en een slappe arm hing om Terzians nek. De tenen van zijn rubberen schoenzolen sleepten piepend over de tegelvloer van de kliniek.

De opnameverpleegkundige sprong van haar kruk en strekte haar hand al uit naar de intercom om dokter Patel te waarschuwen, de dienstdoende arts, die lag te slapen. De SEH-post was een eendoktersbedrijf: zes bedden, twee verpleegkundigen, één enkele arts die halverwege haar achtenveertigursdienst was. De kliniek lag strategisch aan een steile bergweg tussen twee meren, Big Bear en Arrowhead, en de clientèle bestond uit avontuurlijk ingestelde zielen die door de wisselvalligheden van het weer of door hun eigen stomme schuld letsel hadden opgelopen. Een gescheurde kruisband door ski's die niet meegaven, een elleboogfractuur door ijzel, een gebroken sleutelbeen door een smak

tegen de stuurkolom – gangbare kwetsuren die tussen de verweerde muren van de kliniek werden behandeld.

Grants verwondingen leken van ernstiger aard.

De verpleegkundige stormde de verpleegpost uit, en Jenna, de hoofdverpleegkundige, kwam door de gang met een brancard aangehold, gevolgd door dokter Patel, die met een hand haar stethoscoop tegen haar borst gedrukt hield. Hoewel de slaap nog in haar ogen zat, leek ze klaar om aan de slag te gaan. Ze had haar armen al door de mouwen van haar blauwgroene operatieschort getrokken.

‘Leg hem plat,’ zei ze. Ze zocht in haar borstzakje naar een penlight.

De verpleegkundigen stapten op de patiënt af, die van Terzian in hun armen gleeed, en legden hem op de brancard. Hoewel de deuren weer dicht waren, bleef de kou van de novemberwind hangen. De lucht rook naar dennengeur.

Dokter Patel vuurde een aantal vragen af. ‘Hoe heet hij?’

‘Grant. Grant Merriweather.’

‘En u bent...?’

‘Terzian. Zijn vriend.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik zat naast hem in de auto, en hij verloor de macht over het stuur, door de natte sneeuw, en... en... voordat ik het wist, raakten we van de weg af, daarginds...’ Met een trillende vinger wees hij naar de muur. ‘We knalden tegen een boom, en hij was er niet best aan toe. Ik moest hem uit de auto slepen. Goddank was het hier dichtbij. Dat is een wonder.’

‘Linkerpupil is verwijd, reageert niet.’ Patel klikte haar lampje uit. ‘Epidurale bloeding.’

‘Wacht... Hè? Wat betekent dat?’

‘Een bloeding in de hersenen. De schedeldruk is te hoog. Er moet een CT-scan gemaakt worden. Onmiddellijk.’

‘U moet hem redden. U móét hem redden.’

Met een ratelende brancard sprintten de drie vrouwen met Terzian in hun kielzog naar een aangrenzende kamer, waar ze de patiënt in een grote witte tunnel schoven. Grant verstijfde, spande zijn spieren aan, hield zijn armen en benen stil. Zijn verwijde pupil leek onmenselijk, een halve knikker in het oog van een opgezet dier.

Terwijl het apparaat rustgevend begon te zoemen, trok Terzian zijn jas met een wild gebaar uit. Donkere zweetplekken onder de oksels ontsierden zijn shirt met lange mouwen. Hij wiebelde van de ene voet op de andere en plukte aan de mouwen van zijn shirt, dat boven zijn broekrand uit was gekomen. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd, en hij ademde zwaar. De lucht hier was ijl, op meer dan eenentwintighonderd meter boven zeeniveau.

Jenna legde een hand op zijn rug. ‘We zullen goed voor hem zorgen.’

Dokter Patel stond bij de monitoren de beelden te bekijken. ‘We hebben een *midline shift*. De hersenen zijn naar rechts verschoven. Sheila, regel een traumaheli. Hij moet naar het hersencentrum van het Cedars of het UCLA.’

‘Wacht, u kunt hem niet zomaar meenemen,’ zei Terzian. ‘U kunt hem gewoon niet zomaar meenemen.’

Patel negeerde hem. ‘Jenna, geef me de schedelboor.’

Jenna aarzelde. ‘Wil je echt gaan boren? Zijn we daarop toegerust?’

‘Nee. Maar als we niets doen, haalt hij het ziekenhuis niet eens.’ De donkere ogen van Patel schoten naar Terzian. ‘En haal hem hier weg. Meneer, ik wil dat u hier weggaat.’

Maar Jenna was al vertrokken.

‘Komt hij wel weer bij kennis?’ vroeg Terzian.

‘Misschien. De kamer uit, meneer. Anders kunnen we uw vriend niet helpen.’

Terzian liep achteruit door de klapdeuren terwijl Jenna met de schedelboor terugkwam en hem aan Patel gaf. Met een knipte Jenna met een traumaschaar de voorkant van Grants shirt open, zodat zijn borst ontbloot kon worden voor het geval hij gereanimeerd moest worden. Toen ze een van zijn broekspijpen omhoog had getrokken, zei Patel: ‘Wacht. Dat kan straks wel. Hou zijn hoofd vast.’

De arts pakte de trepaneerboor, plaatste hem drie centimeter boven het linkeroor en maakte een gaatje in het wandbeen.

Bloed sijpelde uit het gat. Grants oogleden begonnen te trillen. Hij kreunde, en nog eens. ‘Toe, alsjeblieft...’ mompelde hij.

Jenna legde Grants borst bloot en sloeg haar hand voor haar mond. ‘Dokter? Dókter?’

Patel keek naar de verwondingen die zijn borst- en maagstreek ontsierden. Ook zijn blootgelegde dijbeen vertoonde glanzende, ernstig ontstoken wonden.

De deur ging schrapend open. Sheila kwam binnen. ‘De heli is onderweg vanuit...’ Ze zag de uitdrukking op Patels gezicht, ging op haar tenen staan om de patiënt te kunnen zien en maakte haar zin niet af.

‘Deze man heeft geen auto-ongeluk gehad,’ zei Patel langzaam. ‘Hij is gemarteld.’

‘Alsjeblieft,’ mompelde Grant weer. ‘Z-zorg dat het ophoudt...’

Weer schraapte de deur over de vloer.

Er viel een schaduw op Sheila’s schouder.

Een fractie van een seconde durfden de vrouwen zich niet te bewegen. Toen draaiden ze zich allemaal tegelijk om.

Terzians pistool met geluiddemper plopte drie keer.

Een hattrick van voltreffers in het hoofd.

De vrouwen zakten in elkaar. Het was alsof ze door een onzichtbare hand werden weggetrokken. Ze vielen allemaal tegelijk op de grond en blokkeerden niet langer Terzians zicht op Grant Merriweather.

Terzian keek nu heel anders uit zijn ogen. Alle paniek leek te zijn verdampd. Hij hield het pistool vast zonder te trillen en richtte het wapen op Grants kruis. In zijn oksels tekenden zich ronde zweetplekken af. Het onder controle houden van een volwassen vent terwijl je met elektrische stroomdraden en klemmen in de weer was, vergde heel wat inspanning.

Terzians mouwen waren over zijn gespierde onderarmen opgekropen, waardoor te zien was dat hij ingewikkelde patronen in zijn armen had gekerfd. Zijn huid vertoonde roze littekens op de plek waar gotische letters zijn bijnaam vormden: THE TERROR.

Hij sprak nu zonder zijn stem te verdraaien. Zijn accent, met lange klinkers en een rollende r, klonk erin door.

‘Ik wil een naam horen,’ zei hij rustig. ‘Anders beginnen we weer van voren af aan. Maar dan erger.’

Verbijsterd bracht Grant zijn hand naar de zijkant van zijn hoofd. Hij keek naar zijn handpalm, plakkerig en donker.

‘Een naam,’ zei Terzian nog eens.

Grant knipperde met zijn tranende ogen. Een hortende zucht ontsnapte aan zijn keel, het geluid van verslagenheid. ‘Mijn neef,’ zei hij. ‘Max Merriweather.’

Terzian schoot een kogel door het gat dat dokter Patel had geboord.

Hij schroefde de geluiddemper van de getrokken loop, stak die in zijn zak en bukte zich om zijn jas op te rapen. In de verte hoorde hij de traumahelikopter aankomen, een geluid dat nauwelijks boven de huilende wind uit kwam.

Hij trok zijn jas aan, stapte over de lijken en duwde met een schouder de klapdeur open.

2

Puzzels die hij niet kon oplossen

Bij de ingang van Runyon Canyon in Fuller Street vouwde Max Merriweather zijn handen achter zijn rug en boog voorover om zijn onderrug te strekken, die na drieëndertig jaar sporen van slijtage begon te vertonen. Er waren wandelaars op pad, homostellen en opvallend fitte moeders, mensen die hun hond uitlieten, en zo nu en dan zelfs een bekende persoonlijkheid met een bovenmaatse zonnebril en een let-maar-niet-op-mij-muts. In het westen zakte de zon achter de wolken, en de paarsrode lucht kondigde de avond aan.

Hoe ouder hij werd, hoe meer raadsels er op zijn pad leken te komen, puzzels die hij niet kon oplossen. Zorgen dat je je vaste baan niet kwijtraakt. Geld opzijleggen. En Violet.

Het was nu twee jaar en zeven maanden geleden, en nog steeds kon hij niet aan Violet denken zonder de pijn te voelen, als een steek in zijn weke delen.

Hij wist dat hij de last die hij met zich meestorde niet kon verbergen. De zwaarte was zichtbaar in zijn gezicht, zijn gespannen schouders, zijn stijve rug. Tegenwoordig keken mensen naar hem alsof ze bang waren dat ze besmet zouden worden. Hij nam het hun niet kwalijk. Zelf zou hij liever ook niet besmet raken.

Nou ja. Zoals zijn vader altijd zei: *Heel wat mensen die het slechter hebben, weten er beter mee om te gaan.*

De wind blies salie en andere struikjes over de vlakke, en je kon de stoffige geur van de Santa Monica Mountains ruiken als je het asfalt en de uitlaatgassen achter je had gelaten. Max liep het pad op, in de richting van een dakloze die gekleed was in vijf lagen vodden. Het was alsof de man aan de voet van een hek uit de grond was ontsproten, als een organisme dat bestond uit verweerd karton, gescheurd beddengoed en een met viezigheid besmeurde huid. Opgezwollen benen staken onder een oude deken uit en hadden dezelfde kleur als de kleren en het vuil. Een bastaardpitbull lag ineengedoken naast hem, met een snuit die onder de littekens zat, als de boeg van een oud schip. Waarschijnlijk had het beestje vroeger aan hondengevechten mee moeten doen.

De man rammelde met een aangevreten Fatburger-bekertje waar wat kleingeld in zat. ‘Kunt u me helpen?’

Max zei: ‘We hebben het allemaal zwaar, jongen.’

De man knikte berustend. ‘Dat is helemaal waar.’

Max ging verder en jogde zigzaggend tussen de mensen door die na een werkdag op weg naar huis waren. Gecoiffeerde minihondjes drentelden aan riemen die met sieraden waren verfraaid. Rihanna schalde uit Beats-koptelefoons. Een paar jongemannen paradeerden als een troep leeuwen, met kapsels als in *Mad Men*, en voerden te luide telefoongesprekken. Een man en vrouw met zilvergrijs haar liepen hand in hand en leken zielsgelukkig, alsof ze in een televisiespotje figureerden.

Hij bereikte Inspiration Point en keek naar de skyline van de stad, kilometers verderop naar het zuidoosten. De struiken langs het pad op de voorgrond contrasteerden met het verstedelijkte gebied in de verte, een snapshot van Los Angeles in al haar glorie.

Violet had het uitzicht hier altijd prachtig gevonden. Dichter bij haar dan dit kon hij tegenwoordig niet meer komen.

Naast hem dook een moeder op, die een kinderwagen voortduwde die zo robuust was dat het ding door het Amerikaanse leger ontworpen leek te zijn. Achter donker gaasdoek kraaide een baby. Snel wendde Max zijn hoofd af.

Hij rende in versneld tempo terug.

Toen hij bij het hek kwam, hoorde hij de dakloze weer met zijn bekertje rammelen. De zwerver sprak het groepje jongemannen aan.

De jongen met de hardste stem drukte zijn telefoon tegen zijn borst. ‘Hou toch op met dat gezeik, gast. Je stelt niks voor.’

De dakloze zei: ‘Help me dan om wat meer voor te stellen.’

De jongeman begon te lachen, ontblootte zijn parelwitte tanden en wees naar hem. ‘Leuk geprobeerd, man. Leuk geprobeerd.’

Max liep over het trottoir naar de plek waar zijn auto stond, een Chevrolet Trailblazer met wielkasten die door roest waren aangetast. Hij moest via de passagierskant achter het stuur kruipen omdat er een paar maanden geleden in zijn auto was ingebroken en er toen een deuk in het portier aan de chauffeurskant was gekomen.

Hij bleef even zitten, met zijn handen op het stuur, en dacht aan de dakloze bij het hek, met zijn pijnlijk diepe groeven onder zijn vieze voeten. *Help me dan om wat meer voor te stellen.*

Hij startte de auto maar kon zich er niet toe zetten om op te trekken.

Heel wat mensen die het slechter hebben, weten er beter mee om te gaan.

Verslagen zette hij de motor uit, klom over de midden-console en ging terug naar het hek.

Drie minuten later kwam hij terug.

Op blote voeten.

Uit de laadbak van zijn auto haalde hij een ongewassen paar sokken en zijn werkschoenen, versleten door de los-vaste bouwvakkersklussen. Toen hij weer achter het stuur kroop, ging zijn telefoon, die in het dashboardkastje lag.

Hij klapte het oude mobieltje open, het model dat hij gebruikte sinds hij een betalingsachterstand op zijn iPhone had opgelopen.

Er was een bericht van zijn vader binnengekomen. *Je neef Grant is gisteravond om het leven gekomen. Dacht dat je dat wel wilde weten.*

Max liet zijn hoofd zakken, haalde een paar keer diep adem en hield de telefoon in zijn klamme hand geklemd. Toen schakelde hij, onder protest van de versnellingsbak, en trok op.

Onderweg naar zijn flatje, in de laatste straat van Culver City die nog niet door de gentrificatie was opgeschaald, besefte hij voor de zoveelste keer: hij wist helemaal niets over wat dan ook.

Dat leek in grote lijnen waar. Maar in het bijzonder betekende het dat hij zich geen zorgen hoefde te – zou hoeven – maken over de onzin waarmee Grant hem twee maanden geleden had opgezadeld.

Hij kon zich de scène nog goed voor de geest halen, met een helderheid die gereserveerd leek voor pijnlijke gebeurtenissen. Golden Boy Grant, de trots van de Merriweathers, die voor het eerst een bezoek bracht aan Max' verloederde flatje op de eerste verdieping en die op het versleten tapijt

bleef staan zodat hij in zijn peperdure maatpak niet op de vlekkerige bank plaats hoefde te nemen. Grant, over wie Max bij elke sporadische ontmoeting met de familie grote verhalen te horen kreeg. Grant, de forensisch accountant, gespecialiseerd in *international auditing*, *business evaluation*, fraudeonderzoek, financiële *forensics*, en god mocht weten wat al niet. Grant, die zijn titels zelfs op de kerstkaarten van de familie achter zijn naam zette, godbetert. Grant, gespecialiseerd in het aan de dag leggen van machtsmisbruik, die de boekhouding controleerde in opdracht van verzekeringsmaatschappijen, politiekorpsen, advocaten, banken, justitie, regulerende overheidsinstanties, en heel soms een particulier. Grant met zijn stoere, verzorgde uiterlijk, de wilskrachtige kin, de glanzend gepoetste chique schoenen en het tot op de millimeter bijgewerkte haar. ‘Het is mijn vak om me zo exact mogelijk uit te drukken,’ had hij Max meer dan eens verteld. En Max moest toegeven, onderuitgezakt op zijn afgeleefde bank, dat je je waarschijnlijk zou kunnen snijden aan de vouw in de broekspijpen van zijn neef.

Grant had hem een kanariegele envelop gegeven en erbij gezegd: ‘Als me ooit iets overkomt, moet je het nummer bellen dat hierin zit.’

Max zei: ‘Serieus? Het lijkt wel een film van Hitchcock.’
‘Serieus.’

Max slikte moeizaam en zei: ‘Van wie is dat nummer?’

‘Van een vrouw die bij de *Los Angeles Times* werkt. Vertrouw alleen haar en niemand anders. Dat moet je me beloven.’

‘Wat is er aan de hand, Grant?’

Grant lachte. ‘Niks. Maak je om mij maar geen zorgen. Luister, ik heb te maken met behoorlijk grote jongens. En ik heb al heel wat louche figuren onderuitgehaald. Ik wil er

alleen maar voor zorgen dat ik...’ Hij wachtte even, ongetwijfeld om met die legendarische precisie van hem exact het juiste woord te kiezen. ‘... dat ik gedekt ben. Voor het geval ik op een gegeven moment tegen de verkeerde steen trap. Het is niet iets wat je zou kunnen tegenkomen in jouw...’ Weer een kort moment van stilzwijgen waar de precisie van afdroop. ‘... branche. Maar zoals je al zei, heb je dit soort dingen wel vaker gezien, in films.’

In films, dacht Max, kwamen dit soort dingen altijd goed. De held legt een of ander dossier aan, voor-het-geval-ik-het-loodje-leg, om te voorkomen dat hij in een donker steegje wordt gemold. Vervolgens wandelt hij zonder enige vrees het hol van de leeuw binnen om daar het geboefte uit te schakelen en als held van de dag met de eer te gaan strijken. En niemand denkt nog aan die arme sloeber die over het dossier waakte.

Maar dit was geen film, en Max had in elk geval één ding van het echte leven opgestoken: dingen liepen nooit zoals in de film. Wat je in de bioscoop zag, was allemaal flauwekul.

Hij keek omlaag naar de gaten die in de knieën van zijn broek waren gevallen. Het zaagsel plakte nog aan de witte harpsnaren van de spijkerstof. ‘Ik weet het niet, man. Dat geheimzinnige gedoe is niet helemaal mijn ding.’

‘Kom op nou, Mighty Max,’ zei Grant, alsof hij het tegen een klein jongetje of een niet al te snuggere helpdeskmedewerker had. ‘Toon toch eens wat lef, man. Pak voor de verandering eens je verantwoordelijkheid.’

Een stiletto in de buik. Het duurde een paar seconden voordat Max weer uitademde. Hij hield zijn ogen naar de grond gericht omdat hij niet wilde laten merken hoe Grant hem op buitengewoon effectieve manier onderuit had gehaald. Hij zag al voor zich hoe Grant een paar keer op die

zinnnetjes had geoefend, in de spiegel van de sportschool.

Max bestudeerde zijn handen. ‘En Jill dan?’

‘Dat is te gevaarlijk. Mijn vrouw staat nu niet bepaald ver van me af. En mijn familie ook niet. Het punt is dat het bij niemand op zal komen dat ik die envelop aan jou zou kunnen hebben gegeven. Ik bedoel, niemand zal aan jou denken.’

‘Oké,’ zei Max.

‘Je weet best wat ik bedoel. Alsjeblieft, Max.’ Grant keek op zijn Breitling-horloge. ‘Ik moet weer terug naar kantoor. Kan ik op je rekenen?’

Max pulkte aan een ruwe inkeping van een duimnagel die hij ooit per ongeluk met zijn lintzaag had geraakt. Zonder op te kijken hief hij zijn hand. ‘Beloofd.’

‘Geweldig. Hartstikke bedankt.’ Het klonk bijna alsof Grant het meende. ‘Bedankt, Mighty Max.’

Die woorden brachten een herinnering bij hem naar boven. Hij was vijf, en ze waren met de hele familie gaan picknicken bij Point Dume. Max had een torenhoog zandkasteel gemaakt, dat hij vervolgens als een godzilla had platgetrapt. Iedereen had erom gelachen en naar hem gezezen, zelfs zijn vader, en Grant had hem toen die bijnaam gegeven. Een kort, glorieus moment waarin hij de trots van de Merriweathers was.

Grant liep naar hem toe en drukte de stugge kanariegele envelop in Max’ hand. Er zat iets in wat rammelde, iets kleins en hards.

Een vlaag dure parfum en weg was Grant.

Maak je om mij maar geen zorgen.

Zittend achter het stuur van zijn inmiddels geparkeerde auto wist Max weer hoe lang hij toen met die envelop in zijn hand was blijven zitten. Hoe hij hem met ducttape achter de stortbak van het toilet had geplakt voordat hij van

huis was gegaan om samen met de hardwerkende Latijns-Amerikaanse dagloners bij de bouwmarkt te gaan staan in de hoop voor een klus te worden uitgekozen.

Hij haalde zijn uitklapbare mobieltje tevoorschijn en nam de laatste berichten nog eens door voor het geval ze zichzelf het afgelopen kwartier op magische wijze herschreven hadden.

Ik: Hoe is hij gestorven?

Pa: Doodgeschoten denk ik. Wrschnlk een van de schurken die hij onder de loep had. Verdomd treurig. Altijd de besten die het eerst gaan.

Max borg het toestel op, maakte aanstalten om uit te stappen, maar bleef op handen en knieën op de passagiersstoel zitten toen hij uit het raam keek en op de eerste verdieping van zijn flatgebouw zijn buurman, meneer Omar, uit diens woning zag komen. Meneer Omar, voornaam onbekend, steevast met een ongeschoren kop, schuifelde naar de voordeur van Max' flatje, beschenen door het vervormende schijnsel van de spotjes op de galerij. Bij Max' voordeur aangekomen klopte hij met ferme hand aan.

'Max, Max, Max. Ben je weer niet op tijd, Max? Ik hoor je daarbinnen wel, hoor. Ik vind het vervelend dat ik er steeds om moet vragen, beste man. Ik heb belangrijkere zaken aan mijn hoofd. Echt, hoor.'

Meneer Omar klopte nog een paar keer op de deur, zuchtte hoorbaar en liep terug naar zijn eigen flatje. Max zag dat hij achter het grote raam in zijn relaxstoel ging zitten, beschenen door het aquariumlicht van zijn tv.

Morgen, na het werk, zou Max genoeg geld hebben om de huur te betalen, en dan zou hij meteen naar meneer Omar gaan om zijn schuld te voldoen.

Hij kroop uit de auto en deed het portier zo zacht mogelijk dicht. Hij besloot niet de trap te nemen omdat hij dan langs het raam van meneer Omar moest, maar liep naar de telefoonpaal die pal tegen het gebouw aan stond, met handige U-vormige voetsteunen eraan.

Daar ging hij, naar boven. Hij zette een voet op de rand van de dakgoot en klom door het badkamerraam naar binnen, dat hij speciaal voor dit soort situaties niet op slot deed.

Hij stapte van het deksel van de toiletpot en stak zijn hand uit naar de deurknop toen hij iets in de slaapkamer hoorde.

Een geluid alsof er iets scheurde.

Sggg. Sggg. Sggg.

Hij bleef staan en vertrouwde zijn oren niet.

Nu hoorde hij het weer, drie keer een verontrustend raspend geluid.

Hij merkte ineens dat hij droge lippen had. Toen hij de deurknop pakte, trilde zijn hand een beetje.

Langzaam draaide hij de deurknop om. De scharnieren maakten gelukkig geen geluid. Er brandde geen licht in het appartement, maar vanuit de hal viel een streepje licht van een paar centimeter breed op zijn gezicht toen hij de deur een klein stukje opendeed.

Een man.

In zijn slaapkamer.

Die in het donker iets aan het doen was.

Mouwloos T-shirt. Opvallend gespierde armen die glommen van het zweet. Geen gladde, egale huid. Een tattoo? Een hennatekening? Littekens? Een ervan, bij de triceps, had sierlijke lijnen, een soort molentje. De man stond met zijn rug naar Max toe, zijn schouders bewogen, zijn handen waren met een onzichtbare taak bezig. Zijn geur hing zwaar in de ongeventileerde lucht, de geur van muskus, als vlees dat bijna tot ontbinding overging.

Max' kasten waren leeggehaald, zijn povere bezittingen lagen op de grond, het bureau was een eindje van de muur geschoven. De tv lag op zijn kant, en er waren gaten in de gipswand geslagen.

De man richtte zich op en wreef met zijn arm langs zijn voorhoofd. Max zag zijn vuist, met daarin een gevechtsmes met kartelrand.

Max zag in het schemerdonker genoeg om de letters op zijn onderarm te kunnen lezen: THE TERROR. Hij keek langs de benen van de man en zag dat het beddengoed was afgehaald en dat de matras op een paar plekken was opengesneden. De vulling stulpte er als darmen uit.

De man draaide het mes behendig rond in zijn hand, boog nog eens over de matras en stootte het lemmet in een niet opengereten stuk, een geluid alsof het mes in een lichaam werd gestoken.

En toen klonk het nare geluid weer: *sggg, sggg, sggg*.

Er kwam een gedachte bij Max op: als hij niet was teruggegaan naar die dakloze, zou hij drie minuten eerder zijn thuisgekomen, wat betekende dat hij meneer Omar dan niet gezien zou hebben, wat betekende dat hij gewoon via de voordeur zijn huis zou zijn binnengegaan en recht in de klauwen van deze verschrikking zou zijn gelopen.

Door de toenemende pijn in zijn borst merkte hij dat hij zijn adem had ingehouden. Heel voorzichtig trok hij de deur weer dicht en draaide de deurknop weer terug. De klik die hij hoorde toen hij losliet klonk als een donderslag.

Hij liep terug naar de toiletpot en kneep zijn ogen half dicht elke keer dat hij het gebarsten linoleum onder zijn voeten hoorde kraken. In de slaapkamer bromde de man iets met gedempte stem, het mes werd weer met een klap in de matras gezet, en daarna klonk weer het *sggg-sggg-sggg*-geluid.

Het deed Max denken aan een mes dat door zenuwen en pezen sneed. Hij zag vlekken voor zijn ogen en even werd hij licht in het hoofd. Hij zette zijn benen stevig neer en knipperde met zijn ogen om weer helder te worden.

Kom op, sprak hij zichzelf toe. Snel en geruisloos. Je kunt het.

Hij zocht op de tast achter de stortbak, trok de kanariegele envelop los en wurmde zich door het raampje naar buiten.